

MEGJELENIK B.-A.-Z., HAJDÚ-BIHAR, HEVES ÉS SZABOLCS-SZATMÁR-BEREG MEGYÉKBEN

Szemes HÍRNÖK

75 Ft

KÖZÉLETI HETILAP • V. ÉVF. 42. (209.) SZÁM • 1999. október 22.

**TETTEN
ÉRT
PROSTIK**

*80 órát
töltött
egy
oszló
holttest
mellett
a túlélő
török
kislány*

HATIRA ÚJRA BOLDOG

*Felszámolási
eljárás a DFC ellen*

RENAULT

TELEFON:
304-555

RENAULT Girardi
3529 Miskolc, Testvérvárosok útja 2.
Autókereskedés - Márkaszervíz

**Világháborús
fenyegetés
- részegen**

Rossita
TERRA MAGICA ROSSITA

1998

Miskolc, Meggyesalja 18. Tel.: 46/344 300

Olaszok Kisvendéglő
500 Ft ÉRTÉKŰ
rendelés felett
a kiszállítás Miskolc területén
INGYENES.

Nyolcvan óra a romok alatt, egy oszló holttest mellett

Ha valaki az elmúlt hétvégén Miskolcon látta Hatira Kaplan-t az öt megtaláló Mancsal és Vikinggel játszani, nem gondolta volna, hogy a hároméves csöppség nemrégiben még nagyon félt a kutyáktól. Pedig a török kislány olyannyira rettegett az ebektől, hogy amikor a miskolci németjuhász ugatásával jelezte, élőt talált a romok alatt, Hatira ijedtében csak nyöszörgött és halkán sirdogált, de megszólalni nem mert. A kutyáktól való félelme azonban már a múlté, felszabadultan futkározott a derék négy lábúak mellett, sőt, még az idegen ebekhez is bátran odament és boldogan simogatta azokat. Hatira ugyanis a tv2 vendégeként múlt pénteken szüleivel együtt hazánkba érkezett, hogy köszönetet mondjanak az életét – talán az utolsó pillanatban – megmentő mentőcsopornak.

Hatira újra boldog

A török szülők kislányuk szerencsés megmenekülését követően nem sokkal felvették a kapcsolatot az isztambuli magyar nagykövetséggel, ahol jelezték, minél hamarabb szeretnének Magyarországra utazni és találkozni azokkal, akiknek egyetlen gyermekük életét köszönhetik. Ez azonban nem tűnt egyszerűnek, mert bár a család meghagyta, hol lehet őket elérni, az augusztus közepén történt nagy erejű földrengésnek „köszönhetően” gyakorlatilag nincstelen földönfutókká váltak, házuk és minden vagyonuk odalett a természeti katasztrófában. Az asszony egyik rokona fogadta be őket ideiglenesen, ugyanis még annyi pénzük sem maradt, hogy valami fedelet kerítsenek a fejük fölé. (Egyébként a katasztrófa áldozatai azóta is sátrakban laknak – már akinek jutott.) Arra tehát gondolni sem lehetett, hogy ők önerőből eljutnak Magyarországra. A Törökországban együtt dolgozó Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoporthoz, valamint a Központi Különleges Mentőszolgálat vezetőinek megkeresésére azonban a tv2 magára vállalta az utazás és az itt tartózkodás valamennyi költségét.

Így történhetett, hogy múlt héten pénteken a délutáni órákban Budapesten leszállt a repülőgép, fedélzetén a Kaplan családdal, valamint a tv2 stábjával. Cserébe ugyanis a kereskedelmi tévécsatorna vezetősége azt kérte, hogy egy stáb végigkövethesse a kislány itt tartózkodásának pillanatait, s a megmentőkkel való találkozást, az ismerkedést és az egész látogatást egy riportfilmben tárhassa a nézők elé. Az erről szóló megállapodást követően még több volt hátra a találkozásig, s ezt az időt a kis Hatira arra használta fel, hogy édesanyjával mindennap imádkoztak a mentőcsoporthoz tagjainak és kutyáinak egészségéért. Mindezt hazánk egyik vezető napilapjának újságírójától tudjuk, aki a tévéseknél lévő telefonon beszélt a csöppszéppel. Ugyancsak rajta keresztül mondott köszönetet először a kis Hatira Lehoczki Lászlónak, de természetesen a repülőtéri találkozásnál személyesen is megismételte a hála szavait. Ráadásul – ha nem is tökéletesen, de – magyarul.

Azóta persze már volt ideje neki és szüleinek is arra, hogy fejlesszék magyar nyelvtudásukat, ugyanis múlt hét péntektől több, mint egy héten keresztül hazánkban tartózkodnak.

Elsőként Miskolcra érkeztek, hogy az itteni mentőcsoporthoz lakóhelyével megismerkedjenek, s ehhez az időjárás is kegyeskedett asszisztálni. Szombaton ugyanis, bár kissé csípős levegő, de

verőfényes napsütés fogadta a török családot. Igaz, ebből délelőtt nem sokat érzékeltek, mert a miskolci polgármesteri hivatalba látogattak, ahol az alpolgármester asszony és egy csapat kisgyermek fogadta őket. Alakszainé dr. Oláh Annamária őszinte érdeklődése és a barátságos hangneme megtette a hatását, a szülők elfogulatlanul meséltek szörnyű élményeikről és az életükről, ám a kis Hatira még akkor sem oldódott fel teljesen a sok idegen ember között, amikor a „honanya” egy gyönyörű babát ajándékozott neki. Ám amikor végre nem kellett fegyelmetten a széken ülnie, hanem odaszaladhatott Maneshoz, azonnal mosolygós lett az arcockája. S ez a mosoly végigkísérte az egész napját. Nevetett az utcán szaladgálva, nevetett a lilafüredi parkolóban, majd később az étteremben, a TESCO Áruházban és a szállásukon is.

Persze, mint minden gyermek, időnként ő is elesett, megütötte magát vagy csak éppen durcáskodni támadt kedve, s ilyenkor bizony előadott egy kis hisztit, s mérgében vagy fájdalmában ki-kiesordult a szeméből egy-két krokodilkönnny. Egyébként vidám, eleven és rettenetesen akaratos. Pedig – mint a szülei elmondták – korábban nem volt vele ilyen jellegű probléma, nagyon jó kislány volt, de a földrengés és az azt követő bizonytalanság – hogy él-e még egyetlen gyermekük vagy sem –, majd a megtalálás öröme követően és azóta sem volt szívük keményen fegyelmezni, sőt, inkább kényeztetik és mindent megengednek neki. Ezért azonban azt hiszem, senki nem törhet pálcát felettük. Hatira több, mint nyolcvan órát töltött a romok alatt, s az utcára omlott épületet korábban már két másik mentőcsoporthoz is átvizsgálta kutyáival, s azok csak halottat jeleztek. Ennek ellenére az édes-

anya mindvégig bízott benne, hogy valami csoda folytán lánya túlélte a katasztrófát. A Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoporthoz kutyája, Manes is halottat jelezte először, s csak néhány másodperc múlva hangzott fel a boldog ugatás, amivel azt adta tudtul mindenkinek, hogy itt bizony él valaki. Ezt meghallva a miskolciak és a központi különlegesek két kezükkel estek neki a romoknak, hogy minél hamarabb, de a lehető legóvatosabban utat ássanak a rom belseje felé. Amit azonban először megláttak, az nem Hatira, hanem 17 éves nagynénje holtteste volt, aki egy kocsiján hevert. A háromszendős csöppesség tehát a korábban vele egy szobában alvó rokona már bomlásnak induló teteme mellett töltött el hosszú órákat, aki szerencsétlenségére az épületből kiesve a kocsiján kötött ki, s a ráomló rom halálra préselte. Hatira annak köszönheti az életét, hogy a kocsiján mögé esett, s az felfogta előle a betondarabokat.

Így várakozott keservesen egyedül, víz és élelem, de ami számára a legrosszabb volt, szülei nélkül. S hiába szólongatta őket, egyik sem sietett hozzá. Nem is siethettek, hiszen a vékonyka, elhaló hang nem hallatszott a romok alól. A speciális mentők tagjai is csak akkor halották meg a nyöszörgést, amikor a közelébe értek. Kihozni azonban – éppen az életmentő gépkocsi miatt – nem tudták. A jármű elzárta előlük az utat, így az édesapának rá kellett vennie arra, hogy a holttest mellett mászson át rajta, s csak ezután zárhatta karjaiba a nagyon

sokszor halottnak hitt gyermeket. S hogy mi maradt meg eme szörnyű élményekből Hatirában? Egyelőre nem tudni, mert nem beszél róla. A földrengést emlegeti ugyan, a repülőgép enyhe rázkódását is ahhoz hasonlította, de az azt követő időszakról egy szót sem ejt. Mindenesetre viselkedésén már nem látszik a nemrég átélt trauma.

Olyannyira nem, hogy az itt tartózkodás minden pillanatát kiélvezte. Igaz, a tv2 forgatása miatt egyelőre keveset látott Miskolcban, éppen ezért a tévések által szervezett programok befejeztével néhány napra még visszajönnek a borsodi megyeszékhelyre, hogy ne csak kutyafuttában ismerjék meg az életmentők otthonát. Addig is a Központi Különleges Mentőszolgálat vezetőinek meghívására ellátogattak az egri várba, Dáridóztak Lagzi Lajcsival, elmentek a Fővárosi Állatkertbe és a vidámparkba, megismerkedtek Budapesttel és hogy a Balaton se maradjon ki, néhány napot Keszthelyen és környékén töltöttek el.

Mindez valószínűleg egy életre szóló élményt nyújt a családnak, akik egyébként a szent zarándokúton kívül soha nem jártak még külföldön, s ahogy mostani anyagi helyzetüket nézzük, a közeljövőben nem is mennek sehova. Lakniuk nincs hol – a török állam valamikor jövő tavasszal kezdi meg a katasztrófa sújtotta ország-rész újjáépítését –, s az apa 150 dolláros havi fizetéséből nem futja luxus dolgokra. Éppen ezért nagyon megörültek a debreceni hitgyülekezet 250 000 forintos adományának, akik ezzel tudtak hozzájárulni életük újrakezdéséhez. Ennél boldogabbak már csak akkor lennének, ha még egy jó minőségű lakóházat is kapnának, hiszen náluk nincs lehetőség ilyen vásárolni, aludni pedig mégiscsak kell valahol. S talán ezt a problémát még sikerül megoldani a rendkívül segítőkész miskolci mentőcsoporthoz tagjainak, a Törökországban rájuk váról gondokkal azonban maguknak kell megbirkózniuk. Ám ezek után minden sokkal könnyebb lesz, hiszen azzal a tudattal térhetnek haza, hogy ha szükség lesz rá, a miskolciakra mindig számíthatnak.

(Fotók: Kertész Gábor)